

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **K. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2015, č. j. JMK 143699/2014, sp. zn. S-JMK 143699/2014/ODOS/Ša,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, Odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne

8. 12. 2014, č. j. OD/69119/2014-4 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“). Správního deliktu se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla r.z. X v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 14. 8. 2014 v 19:06 hodin v Židlochovicích, na ul. Žerotínovo nábřeží blíže neustanovený řidič vozidla r.z. X překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o více než 20 km/h. V místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 85 km/h, resp. 82 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h, viz evropská směrnice č. 75/443/EHS a zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii). Tím došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona a ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona. V daném případě tak došlo ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, neboť jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená tímto zákonem.

II. Obsah žaloby

Žalobce svou žalobu koncipoval do pěti hlavních žalobních bodů.

Nejprve brojil proti nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že není za porušení povinností řidiče odpovědný. Porušení pravidel silničního provozu totiž nebylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona. V posuzovaném případě bylo měřeno zařízením Ramer AD9T, u kterého správní orgány neprokázaly, že by bylo používáno bez lidské obsluhy. Dle žalobce předmětné zařízení není užíváno bez lidské obsluhy, o čemž svědčí ověřovací list rychloměru, záznam o přestupku a fotografie z měřicího zařízení a rovněž návod k obsluze. Předmětná právní úprava je záměrná a logická, neboť zatímco u stacionárního radaru je vyloučena jeho chybovost v důsledku pochybení obsluhy, v případě použitého rychloměru Ramer AD9T, jenž je nastaven obsluhou, ta jej ustavuje do správné polohy, vybírá měřící stanoviště apod., je riziko pochybení velké a v žádném případě nejde o zařízení bez lidské obsluhy.

Dále žalobce namítal nesrozumitelnost výroku rozhodnutí, neboť ve výroku rozhodnutí není přesně specifikováno místo měření vozidla. Z výroku rozhodnutí nelze nijak dovodit, v jakém směru jízdy ke spáchání přestupku došlo (zda ve směru jízdy z obce Vojkovice na obec Nosislav či ve směru opačném), a není tedy přezkoumatelné, jaké je v předmětném úseku komunikace dopravní značení, tedy i nejvyšší povolená rychlost. Není taktéž přezkoumatelné, zda k měření došlo na území obce, nebo mimo obec, případně v těsné blízkosti dopravní značky IS 12a/b (obec – začátek/konec). Místo měření není blíže specifikováno např. číslem popisným a ulice Žerotínovo nábřeží začíná již mimo obec. Není

ani zjiitelné, zda obecní policie je v předmětném úseku komunikace oprávněna měřit rychlost, neboť souhlas policie s měřením rychlosti na ulici Žerotínovo nábřeží nesubsumuje celou tuto ulici. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, a na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73. Jistou vágnost v definici místa spáchání přestupku připouští odborná literatura tehdy, pokud se přesné místo spáchání skutku nepodaří přesně zjistit po provedení dostupných důkazů. Žalobce zastává názor, že místo protiprávního jednání nebylo dostatečně určeno a nelze tak přezkoumat, zda jednání řidiče vozidla bylo skutečně v rozporu s právními předpisy.

Žalobce dále namítl procesní pochybení správních orgánů spočívající v absenci výzvy k doplnění odvolání. Správní orgán I. stupně vyhotovil dne 24. 10. 2014 písemnost nazvanou „Výzva k odstranění vad podání“, č. j. OD/69119/2014-5, ve které uvedl, že odvolání nemělo dle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu náležitosti uvedené v ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu. Žalobce se s jeho postupem neztotožnil, neboť správní orgán v předmětné výzvě neuvedl, o jaký údaj či o jakou náležitost má odvolání doplnit. Odvolání neobsahovalo náležitosti dle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu. K jejich doplnění však vyzván nebyl, a proto považoval za nadbytečné doplňovat odvolání dle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu. Správní orgán dal totiž najevo, že odvolání považuje za vadné z důvodu absence náležitostí dle ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu. K povinnosti správního orgánu vyzvat odvolatele k doplnění odvolání o jeho odůvodnění odkázal mj. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 – 531 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010 – 67.

Žalobce dále správním orgánům vytýká, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. Takový postup jej krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Žalobce má právo na to, aby byla jeho věc projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho zástupce, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv jako obviněný z přestupku či trestného činu a je tedy nutné v analogii s trestním řádem a zákonem o přestupcích konat ústní jednání. Správní orgán však ústní jednání nenařídil. Žalobce zpětně (dle rozhodnutí správního orgánu) přezkoumal datové zprávy se zjištěním, že mu bylo doručeno „Oznámení a předvolání“ ze dne 3. 11. 2014, č. j. OD/18533/2014-2, z něhož však není zřejmé, v jakém termínu se má k ústnímu projednání dostavit. Rovněž nebyl poučen o tom, v jakém termínu se bude moci vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, což představuje zásadní vadu řízení, neboť mu bylo upřeno právo se k věci jakkoli vyjádřit před správním orgánem I. stupně.

Závěrem žalobce namítá nezákonné projednání věci jako správního deliktu, neboť správní orgán věc odložil z důvodu dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Nezjistil totiž skutečnosti odůvodňující zahájit řízení proti určité osobě, ačkoliv měla být věc odložena z důvodu dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť podezřelý v mezidobí zemřel. Dle ustanovení § 125f odst. 4 silničního zákona lze řízení o správním

deliktu zahájit jen tehdy, pokud správní orgán nezjistí skutečnosti odůvodňující zahájit řízení proti určité osobě, nikoliv v případě, kdy pachatel přestupku zemře. Řízení o správním deliktu bylo proto zahájeno v rozporu s právními předpisy a rozhodnutí o správním deliktu je nezákonné, neboť bylo vydáno v rámci řízení, které správní orgán neměl právo vést.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný uvedl, že žalobce v podaném odvolání do prvostupňového rozhodnutí neuvedl žádné konkrétní výhrady k věci, ačkoliv byl správním orgánem I. stupně vyzván k doplnění blanketního odvolání, což však neučinil. Žalovaný tedy nemohl reagovat na konkrétní výhrady a přezkoumal tak prvostupňové rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, z hlediska souladu s právními předpisy v plném rozsahu. S ohledem na námitku týkající se výzvy k doplnění odvolání poukazuje na skutečnost, že žalobce měl v řízení zmocněnce, společnost FLEET Control, s.r.o. Tento zmocněnec vystupuje v řízeních před správními orgány a má bohatou zkušenost s těmito řízeními včetně znalosti příslušných právních předpisů i stran obsahových náležitostí odvolání. Dle žalovaného tedy nebyl obviněný nijak krácen na svých právech i za situace, kdy výzva k doplnění odvolání neobsahuje sdělení konkrétního údaje, o jaký má být odvolání doplněno. Z předchozí činnosti zmocněnce žalobce je zřejmé, že je mu známo, jaké náležitosti má odvolání obsahovat.

Žalobce dále namítal neurčitost výroku rozhodnutí. Dle záznamu o přestupku pořízeného radarem rychlost vozidla byla měřena v obci Židlochovice na ul. Žerotínovo nábřeží, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h. Na této ulici je Městská policie Židlochovice oprávněna měřit rychlost vozidel v úseku od křižovatky Náměstí Míru po konec obce ve směru Nosislav – obousměrně (viz přípis Policie ČR označený „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“ ze dne 15. 11. 2013). Z fotodokumentace je zřejmé, že rychlost vozidla byla měřena před přechodem pro chodce a současně je vidět most přes řeku Svatku. Tyto ukazatele jsou dostatečné pro určení místa měření rychlosti tak, aby bylo možné bez pochyb určit, že rychlost byla měřena v předmětném úseku, kde je Městská policie Židlochovice oprávněna měřit rychlost vozidel a kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h. Není možné blíže určit místo měření pomocí čísla popisného nějaké nemovitosti. Žalovanému je z místní znalosti a úřední činnosti známo, že se v místě měření či jeho blízkosti žádná nemovitost nenachází. Místo měření rychlosti bylo v rozhodnutí dostatečně specifikováno.

Žalobce dále polemizoval s pojmem automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy k měření rychlosti vozidel. Žalovaný zde odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy ČR ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4, dostupné na www.mdcr.cz. Žalovanému je rovněž z jeho úřední činnosti známo, že v posuzovaném případě byla rychlost vozidla zjištěna stacionárním měřičem rychlosti, tj. měřičem pevně zabudovaným. Ze záznamu o přestupku pak vyplývá, že stacionární měřicí zařízení bylo

v režimu měření „automatizovaný“. Žalovaný tedy nemá pochyb o tom, že rychlá jízdy byla zjištěna pomocí automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy.

V otázce nařízení ústního jednání žalovaný s názorem žalobce nesouhlasí ve dvou rovinách. Ze spisového materiálu vyplývá, že ústní jednání bylo nařízeno na den 8. 12. 2014, přičemž žalobce byl řádně předvolán. Předvolání mu bylo doručeno dne 3. 11. 2014. Správní orgán dne 8. 12. 2014 projednal správní delikt v jeho nepřítomnosti, neboť se k jednání nedostavil a ani se neomluvil. V předvolání byl poučen o svém právu dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a mohl jej uplatnit u nařízeného ústního jednání. Správní řád nestanovuje povinnost správního orgánu nařídít obligatorně ústní jednání, když tuto povinnost subsidiárně neobsahuje ani jiný zákon. Dle ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu se ústní jednání nařizuje pouze fakultativně v případě, kdy je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. I pokud by správní orgán I. stupně ústní jednání nenařídil, řízení by nebylo postiženo vadou. Užití analogie dle názoru žalovaného nepřichází v úvahu.

K poslední námitce žalovaný uvedl, že je mu z jeho činnosti známa procesní strategie zmocněnce žalobce. Ten opakovaně na výzvy správních orgánů k zaplacení určené částky sděluje jako řidiče vozidla osoby, které zemřely těsně po zjištění přestupkového jednání. Konkrétně osobu zemřelého řidiče M. Z. oznámil zmocněnec žalobce i v řízení č. j. S-JMK 143701/2014/ODOS/Ša. Zmocněnec žalobce v různých řízeních sděluje jména opakujících se zemřelých vytipovaných dle data úmrtí, aby datum úmrtí zemřelé osoby vycházelo do mezidobí od zjištěného přestupkového jednání a doručení výzvy k uhrazení určené částky provozovateli vozidla. Následně argumentuje nemožností zahájení správního deliktu provozovatele vozidla. Žalovaný tedy aproboval postup správního orgánu I. stupně.

IV.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Předně považuje soud za důležité uvést, že většinou obdobných námitek, jež žalobce uplatnil ve své žalobě, se zdejší soud již zabýval v obdobné skutkové situaci, a to v rozsudku ze dne 8. 7. 2016, č. j. 62 A 7/2015-36, a v rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 31 A 3/2015-37, a soud nevidí důvod pro odchýlení se od těchto závěrů ani v nyní řešené věci.

Těžiště první žalobní námitky spočívá v tvrzení, že nebyl naplněn požadavek ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, následkem čehož nemohlo dojít ke vzniku odpovědnosti provozovatele vozidla za daný správní delikt.

Podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, *pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání*. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.

Shodně se senátem 62 A i senátem 31 A zdejšího soudu je nutné poznamenat, že žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Dle zdejšího soudu se v souladu s jeho dřívější judikaturou bude jednat především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.

Pro posouzení toho, zda se jedná o automatizovaný technický prostředek, je zcela nerozhodné to, že se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze (u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze), i to, že dle záznamu o měření byl předmětný rychloměr nastaven konkrétní osobou, jejíž jméno je v záznamu uvedeno (neboť každý silniční radar někdo musí nastavit bez ohledu na to, zda je umístěn na mýtné bráně, pevném, stálém stanovišti u silnice, nebo je umístován ad hoc). Podstatné je pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy.

V případě jakéhokoli stacionárního rychloměru je nezbytné přístroj před uvedením do provozu správně nastavit a umístit v souladu s pokyny výrobce tak, aby byla zajištěna jeho správná funkčnost. Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že by se nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, nebo to, že by se jednalo o přístroj, který je používán ke změření rychlosti příslušníkem (městské) policie.

Skutečnost, na kterou poukazuje žalobce, tedy že předmětný rychloměr obsluha nastaví, ustaví do správné polohy, vybírá měřící stanoviště apod. je pro způsob měření (automatický nebo manuální režim) zcela irelevantní. Takovou argumentaci by bylo možné následně vztáhnout k jakémukoliv rychloměru, protože každý (i stacionární) rychloměr musí někdo nastavit, ustavit do správné polohy a dokonce i vybrat měřící stanoviště. Jinak by za automatizovaný technický prostředek bylo možno ad absurdum považovat pouze takový

rychloměr, který se sám nastaví, ustaví do správné polohy a dokonce si vybere samostatně měřící stanoviště, což ani při současném technologickém pokroku není reálně představitelné.

Podle názoru zdejšího soudu nelze rozlišovat mezi automatizovanými technickými prostředky na základě toho, zda jsou nastaveny jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě nebo jsou opakovaně nastavovány a umísťovány na rozličných stanovištích. Jediným dělicím kritériem je režim měření, tedy automatický, kdy jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost, a manuální, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí sama obsluha rychloměru.

Žalobní námitka opírající se skutkově pouze o způsob uvedení rychloměru do provozu, proto není důvodná. Tvzení o tom, že z návodu k použití radaru Ramer AD9T vyplývá, že není schopen fungovat bez lidské obsluhy, žalobce nijak nedoložil, když v jím předložené části návodu nic takového obsaženo není. Naopak je toto tvrzení v přímém rozporu se záznamem o přestupku, ze kterého vyplývá automatický režim rychloměru. Skutečnost, že se k předmětnému rychloměru obsluha připojuje přes Wi-Fi (nebo ethernet), není důvodem pro závěr o tom, že je to obsluha rychloměru, kdo provádí měření. Bez možnosti konektivity by samotný radar nebyl prakticky k ničemu, neboť by z něj nebylo možno získat uložená data, a je zcela irrelevantní, jaký komunikační protokol výrobce zvolil, tedy výběr dat a možnost nastavení zařízení prostřednictvím USB portu, Wi-Fi nebo ethernetu.

Zároveň soud nutně musí poukázat na to, že samotný „stativ“, na kterém je radar umístěn, je nepodstatný. Mezi stranami není sporu o tom, že byl použit radar Ramer AD9T. Stejný rychloměr typu Ramer AD9 může být umístěn v pevné „budce“ u silnice, na mýtné bráně, na trojnožce, nebo v zavazadlovém prostoru služebního vozidla. Nic z toho ale nevypovídá o tom, jak tento rychloměr měří, a je holým nesmyslem rozlišovat při definici automatizovaného technického prostředku např. mezi stejnými rychloměry typu Ramer AD9 podle toho, jak jsou nainstalovány.

Lze tedy shrnout, že žalobcovy výtky poukazující na ověřovací list, či záznam o přestupku, popřípadě návod k obsluze radaru nejsou, vzhledem k právě uvedenému, schopny vyvrátit tvrzení žalovaného, že byl použit radar splňující zákonné požadavky. Nelze taktéž přehlížet, že žalobce tuto námitku vznesl až v žalobě, ačkoliv mohl nahlížet do spisu již během správního řízení a uvedenou vadu měření vytknout již tehdy. Ve správním spise je totiž pod č.l. 4 ověřovací list č. 218/13, z něž je zřejmé, který typ radaru byl při měření užit. Uplatnění uvedené námitky až v žalobě vzbuzuje důvodné podezření, že jde pouze o účelovou procesní taktiku.

Soud tedy uzavírá, že v daném případě byl rychloměr Ramer AD9T použitý při měření žalobcem provozovaného vozidla v automatizovaném režimu a splňuje tak definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Soud tak první žalobní námitku shledal nedůvodnou.

Zdejší soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí pro nedostatečnou specifikaci místa měření vozidla, když tuto rovněž vyhodnotil jako

nedůvodnou. Soud přisvědčil tvrzení žalobce potud, že místo měření je ve výroku rozhodnutí obou instancí vymezeno pouze názvem ulice a obce. Nicméně ani tato skutečnost není důvodem pro to, aby byla napadená rozhodnutí označená za nepřezkoumatelná. Nelze především odhlédnout od skutečnosti, že přesný čas měření, jakož i fotodokumentace, která je součástí záznamu o měření, tyto informace jednoznačně konkretizují. Soud nezpochybňuje, že na formulaci tzv. skutkových vět ve výrocích rozhodnutí ve věcech správního trestání je nutno klást přísné požadavky. Smyslem co možná nejpreciznějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zamezení možnosti záměny skutku a případného opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k prolomení zásady ne bis in idem. Ve stejném duchu již dříve judikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, ve kterém dospěl k závěru, že *„(...) v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...) jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“*

S ohledem na princip právní jistoty je tedy nezbytné klást relativně přísné nároky na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku, potažmo o správním deliktu. Je však nutno vždy zhodnotit, zda se jedná o požadavky přiměřené a nikoliv přemrštěné, jež by odhlížely od výše nastíněného smyslu přesné specifikace skutku. Správní orgán tak vždy musí přihlídnout k individuálním podmínkám a skutkovým okolnostem daného případu.

V souvislosti s posuzovaným případem lze dále odkázat na závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dle kterého *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“*

V posuzovaném případě je ve výroku rozhodnutí uvedeno, že bylo zjištěno, že *„dne 14. 8. 2014 v 19:06 hodin v Židlochovicích, na ul. Žerotínovo nábřeží blíže neustanovený řidič vozidla r.z. X překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o více než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 85 km/h, resp. 82 km/h.“* Ze záznamu o měření a přiložené fotodokumentace je pak patrné, že ke změření předmětného vozidla došlo dne 14. 8. 2014, v 19:06 hodin v blízkosti přechodu pro chodce, neboť je zřetelně vidět svislá dopravní značka A 11 „Pozor, přechod pro chodce“. Nelze tak souhlasit se žalobcem, že by nebylo zřejmé, kde přesně k měření došlo a zda bylo měřeno v obci či mimo ni (k obdobnému vymezení místa spáchání správního deliktu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1 As 79/2015-56). Jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne

25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-39, silniční komunikace mimo obec nejsou označovány názvem ulice. Již z určení ulice Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích jako místa přestupku je proto zjevné, kde k měření rychlosti došlo - v obci.

Ze záznamu o přestupku vyplývá, že v daném úseku byla maximální povolená rychlost pro osobní automobily 50 km/h. Bližší určení místa měření, např. pomocí čísla popisného přilehlé nemovitosti, nebylo v tomto případě možné, neboť se jednalo o nezastavěnou část obce. Záznam o přestupku však obsahuje dostatek určujících znaků, z nichž lze místo měření jasně identifikovat, a soud považuje za dané situace popis místa spáchání deliktu za dostatečně konkrétní. Stěžejní totiž je, že v daném případě nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem žalobce, neboť předmětný skutek je zcela jednoznačně vymezen jak popisem a časovým údajem, tak i určitým úsekem komunikace. Soud má tedy za to, že určení místa názvem ulice a obce spolu s uvedením času ve výroku rozhodnutí konkretizuje skutek natolik, aby při zohlednění obsahu záznamu o přestupku nemohlo dojít k jeho záměně s jiným skutkem. Vymezení skutkové věty v předmětném rozhodnutí městského úřadu je proto dostatečné a nezakládá nezákonnost ani nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí.

Soud pouze nad rámec uvedeného konstatuje, že prostřednictvím značky přechod pro chodce lze zcela přesně určit místo měření, a to za křižovatkou ulic Žerotínovo nábřeží a ulice Havlíčkova ve směru z obce Nosislav na obec Vojkovice, jak to potvrzuje i záznam o přestupku, v němž je jako směr uveden „Příjezd“. Soud uvedené konstatuje zcela nad rámec nosných důvodů svého rozhodnutí uvedených v předcházejících odstavcích, když identifikace místa jasně vyplývá z volně dostupné mapy na serveru www.mapy.cz.

Zdejší soud nemůže souhlasit se žalobcem ani v tom, že by nebylo zřejmé, zda je obecní policie oprávněna v daném úseku měřit. Součástí správního spisu je totiž na č.l. 3 listina vydaná Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, Dopravním inspektorátem Brno-venkov dne 15. 11. 2013 nazvaná „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“, č.j. KRPB-283057/ČJ-2013-060306. V ní je jako schválené místo měření rychlosti uvedeno Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích v části „od křižovatky Náměstí Míru po konec obce ve směru Nosislav - obousměrně“. Právě v tomto úseku pak k měření došlo.

Soud nepřisvědčil rovněž žalobní námitce spočívající v nedostatečném, resp. chybném, poučení správního orgánu I. stupně ve výzvě k doplnění odvolání. Správní orgán I. stupně ve výzvě k odstranění nedostatků podání ze dne 12. 12. 2014, č. j. OD/69119/2014-5, žalobce vyrozuměl, že podané odvolání „nemělo dle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu“, přičemž mu stanovil lhůtu pět dnů k jeho doplnění. Žalobce k tomu uvádí, že po obdržení výzvy odvolání zkontroloval z hlediska ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu a dospěl k závěru, že obsahuje všechny náležitosti. Považoval proto za nadbytečné doplňovat náležitosti odvolání z hlediska ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, pokud k tomu nebyl vyzván.

Je třeba zdůraznit, že odvolání je podáním ve smyslu ustanovení § 37 správního řádu. Podle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu *nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-*

li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Podle ustanovení § 82 odst. 2 věty první správního řádu *odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.*

Nelze však dále opomenout obecnou poučovací povinnost správního orgánu ve správním řízení ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu, dle kterého *správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.* Z tohoto lze dovodit, že rozsah zákonem požadované poučovací povinnosti je modifikován jak povahou úkonu, tak i osobními poměry dotčené osoby.

V nyní řešeném případě tedy správní orgán I. stupně řádně vyzval žalobce k doplnění jím podaného blanketního odvolání, přičemž odkázal na nesprávné ustanovení správního řádu. Argumentaci žalobce, že považoval za nadbytečné doplňovat odvolání o náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, neboť k tomu nebyl správním orgánem I. stupně výslovně vyzván, vnímá soud jako ryze účelovou. Zdejšímu soudu je z jeho úřední činnosti znám zmocněnec žalobce, společnost FLEET Control, s.r.o., který se specializuje na zastupování osob obviněných z přestupku či správního deliktu (a to v řádech desítek až stovek případů). Tento zmocněnec bezpochyby disponuje dostatečnou znalostí předpisů v oblasti správního trestání i vedení správního řízení a jsou mu tedy známy veškeré náležitosti odvolání i obecné náležitosti podání, jakož i případné následky, pokud tyto náležitosti v podaném odvolání obsaženy nejsou. To je zřejmé i z jeho odkazů na příslušná ustanovení právních předpisů v žalobě i z jeho dalších procesních úkonů v dané věci. Namítá-li tedy tímto zmocněncem zastoupený žalobce, že byl zkrácen na svých právech ne zcela přesnou výzvou k odstranění vad odvolání, jedná se dle názoru zdejšího soudu o námitku účelovou.

Žalobce rovněž brojil proti tomu, že správní orgán nenařídil ve věci ústní jednání a žalobce nebyl poučen o tom, v jakém termínu se bude moci vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí. Sice zpětně dohledal, že mu bylo doručeno „Oznámení a předvolání“ ze dne 3. 11. 2014, č. j. OD/18533/2014-2, ovšem z tohoto nebylo zřejmé, v jakém termínu se má k ústnímu projednání dostavit. Soud v případě uvedené námitky po přezkoumání obsahu správního spisu dospěl ke zjištění, že součástí správního spisu je rovněž listina nazvaná „Oznámení a předvolání“ ze dne 3. 11. 2014, č. j. OD/69119/2014-2, k níž je připojen výpis z doručení do datové schránky žalobce, resp. zmocněnce žalobce. Obsahem této listiny je oznámení o zahájení řízení o správním deliktu, předvolání k ústnímu jednání nařazenému na den 8. 12. 2014 ve 14:00 na Městském úřadě v Židlochovicích, poučení o možnosti uplatnění omluvy a rovněž o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Pokud žalobce tvrdí, že mu uvedená listina ve shodném obsahu nikdy nebyla doručena, je třeba konstatovat, že uvedená listina mu ani doručována nebyla, neboť byla doručována jeho zástupci, společností FLEET Control, s.r.o. Nelze tedy tvrdit, že ve vztahu k samotnému žalobci by bylo správním orgánem I. stupně doručováno, a tedy ani nelze tvrdit, že by ve vztahu k samotnému žalobci mohlo vzniknout procesní pochybení ze

strany správního orgánu I. stupně. Samotné tvrzení a žalobcem doložený obsah datové zprávy doručené zmocněnci žalobce, kterým je listina nazvaná rovněž „Oznámení a předvolání“, která však neuvádí přesné datum nařízeného ústního jednání, je s ohledem na provozování datových schránek neověřitelné, pokud samotný zmocněnec žalobce, společnost FLEET Control, s.r.o., nearchivovala jednotlivé datové zprávy, což však ze strany žalobce nebylo tvrzeno. Na jedné straně tedy stojí obsah správního spisu a na druhé straně tvrzení žalobce podpořené kopiemi výpisu z datové schránky (ze záhlaví vyplývá, že se mělo jednat o „oznámení o zahájení řízení; předvolání – ústní jednání: OD/69119/2014/“ s označením přílohy 2014-69119.pdf) a listinou „Oznámení a předvolání“ ze dne 3. 11. 2014, č. j. OD/18533/2014-2, která se však obsahově neshoduje s totožně nazvanou listinou založenou ve správním spise. Za této situace je pro soud naprosto neprokazatelné, co bylo skutečně obsahem datové zprávy adresované společnosti FLEET Control, s.r.o. Důkazní nouzi se v tomto případě však vystavil žalobce a jeho zástupce ve správním řízení, společnost FLEET Control, s.r.o., která v případě chybného doručení datové zprávy s nespécifickým a dle žalobce nekonkrétním obsahem měla tuto archivovat v její originální elektronické podobě, případně toto namítat ihned v průběhu správního řízení.

Právě způsob, jakým ve věci postupoval žalobce, potažmo jeho zástupce v řízení před správním orgánem, je pro soud klíčový. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by v jakékoli fázi řízení, tedy ani před správním orgánem I. stupně, ani v odvolacím řízení před žalovaným, uplatnil obsahově obdobnou námitku. Nikdy v řízení před správním orgánem doručení nekonkrétního a nedoplněného „Oznámení a předvolání“ nenamítal a nikdy neuvedl, že by nebyl řádně předvolán či řádně vyzván k seznámení se s poklady pro vydání rozhodnutí. Zároveň nikdy v řízení nenavrhoval doplnění jakýchkoliv důkazů. Za této skutkové situace se jeví námitka žalobce v konfrontaci s obsahem správního spisu jako nevěrohodná.

Současně soud konstatuje, že i kdyby byl součástí datové zprávy pouze dokument s obsahem tvrzeným žalobcem, pak v rámci výpisu o doručení datové zprávy je tato identifikována jako „oznámení o zahájení řízení; předvolání – ústní jednání: OD/69119/2014/“, z čehož mohl žalobce, resp. jeho zmocněnec, jako osoba dlouhodobě se zabývající zastupováním osob podezřelých ze spáchání přestupků, resp. správních deliktů, v dopravě, bez sebemenších pochybností dovodit, co mělo být součástí datové zprávy, a mohl a měl na to taktéž adekvátně reagovat. Pokud skutečně byla součástí datové zprávy listina žalobcem doloženého obsahu a pokud zástupce žalobce na toto nereagoval ani v řízení před správním orgánem I. stupně, ani v řízení před žalovaným, tak se v této fázi přezkumu správních rozhodnutí jedná o zjevnou procesní obstrukci směřující k vytknutí neprokazatelného formálního pochybení správního orgánu v řízení před soudem, ačkoliv žalobce měl dostatek prostoru k adekvátní procesní obraně v řízení před žalovaným. Taková procesní obstrukce by zcela zapadala do obrazu, který o své činnosti a způsobu obrany svých klientů společnost FLEET Control, s.r.o. a s ní spojené osoby následně zastupující osoby podezřelé z deliktního jednání u soudního přezkumu zákonnosti rozhodnutí správních orgánů vytvářejí.

Soud proto k této námitce uzavírá, že žalobce nebyl schopen prokázat, že jemu, potažmo jeho zmocněnci, byla v rámci datové zprávy č. 234661212 doručena listina jiného obsahu, než která je prokazována obsahem správního spisu. Zároveň, i kdyby soud připustil,

že zmocněnci žalobce byla skutečně doručena datová zpráva s jiným obsahem, což má ale soud za neprokázané, tak by taková vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť popis obsahu datové zprávy jasně obsahoval vymezení toho, co měla datová zpráva obsahovat, a zároveň byl v řízení žalobce poskytnut dostatek prostoru na toto eventuální formální pochybení správního orgánu I. stupně reagovat. Žalobce však s ohledem na zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ (neboli „právo náleží bdělým“) dostatečně nestřežil svá práva, neboť ačkoliv dle detailu datové zprávy došlo k jejímu doručení téhož dne, tedy 3. 11. 2014, v 18:12:55, neučinil (pokud by se jeho tvrzení o skutečném obsahu datové zprávy zakládalo na pravdě) jakoukoliv aktivitu pro vyjasnění předmětného podání. O účelové pasivitě žalobce, resp. jeho zmocněnce, svědčí rovněž žalobní tvrzení, neboť dle svého vyjádření datové zprávy přezkoumal až zpětně dle rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S přihlédnutím k datu a času doručení datové zprávy se však jeho vyjádření nezakládá na pravdě a tato skutečnost pouze dokresluje evidentní účelovost jednání žalobce, resp. jeho zmocněnce. Žalobce tedy možnosti uplatnění reakce na tvrzení pochybení správního orgánu I. stupně nevyužil, a to ani formální výtkou či uplatněním této námitky v odvolacím řízení, čímž by mohlo dojít procesní aktivitou žalobce ke zhojení případné uvedené vady, o které je však soud přesvědčen, že ve skutečnosti nenastala. Ani tuto žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.

Soud dále poznamenává, že i v případě, kdy by správním orgánem I. stupně skutečně nebylo nařízeno ústní jednání, nejednalo by se navzdory přesvědčení žalobce o postup krátcí jej na jeho právech. Obdobnou námitkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ke které konstatoval následující: *„Dále se kasační soud zabýval námitkou stěžovatelky, že magistrát pochybil, pokud ve věci nenařídil ústní jednání. V této souvislosti stěžovatelka upozornila na záruky stanovené čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“) a na nedůvodnost činění rozdílu mezi řízením o správním deliktu a přestupkovým řízením.*

Soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.

Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o

přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 As 24/2013 – 28, odst. 15, nebo ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013 – 19; na okraj možno poznamenat, že vládní návrh nového přestupkového zákona již s tímto specifikem nepočítá, srov. § 80 návrhu, dostupný na <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=555&CT1=0>). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, čj. 3 As 32/2004 – 53). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010 – 82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

V posuzované věci správní delikt spočíval v zaparkování vozidla na placeném parkovišti bez platného parkovacího lístku, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Magistrát rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace, z níž je patrné, že parkovací lístek umístěný za čelním sklem vozidla stěžovatelky byl 17 dní starý. Magistrát vyrozuměl stěžovatelku o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu ze dne 18. 11. 2013, čj. OSA/P-580/13-DP/2, na kterou stěžovatelka reagovala sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (viz výše). Po zastavení přestupkového řízení s označeným řidičem magistrát vyrozuměl stěžovatelku o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a stanovil jí lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí s tím, že po jejím uplynutí přistoupí k vydání rozhodnutí (přípis ze dne 4. 3. 2014, čj. OSA/P-287/14-D/13). Stěžovatelka na výzvu nereagovala. Magistrát provedl dokazování listinami založenými ve spise, o čemž provedl záznam (ze dne 24. 3. 2014, čj. OSA/P-287/14-D/15). Kasační soud uzavřel, že tím byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013 – 36 nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014 – 70). Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatelky nezbytné nařizovat ústní jednání. Magistrát proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.“

Ve zdejší soudem posuzované věci správní delikt spočíval v nezajištění, aby při užití vozidla provozovatele na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Správní orgán I. stupně rozhodoval na základě radarového záznamu o přestupku, výpisu z centrálního registru vozidel předmětného vozidla, listiny prokazující schválení úseků pro měření rychlostí Městskou policií Židlochovice, kopie ověřovacího listu, výzvy ze dne 15. 8. 2014, sdělení údajů osoby údajného řidiče, výpisu údajů z registru obyvatel, záznamu o odložení věci a rovněž oznámení a předvolání k ústnímu jednání, na základě čehož byl správní delikt žalobce prokázán. Správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle ustanovení § 125h silničního zákona ze dne 15. 8. 2014, č. j. 69119/2014-1, na kterou žalobce reagoval sdělením údajů o totožnosti řidiče

vozidla v době spáchání přestupku a doložením plné moci společností FLEET Control, s.r.o. Po odložení věci přestupkového řízení s označeným řidičem správní orgán mu oznámil zahájení řízení o správním deliktu a předvolal jej k nařízenému ústnímu jednání (přípis ze dne 3. 11. 2014, č. j. OD/69119/2014-2). Žalobce však na tento přípis, jak již soud poznamenal výše v textu tohoto rozhodnutí, nikterak nereagoval a k nařízenému jednání se bez omluvy nedostavil.

Podle názoru zdejšího soudu jsou však listinné důkazy v tomto případě zcela jasné a plně prokazují skutkový stav zjištěný Městskou policií Židlochovice. Za dané situace by tedy nebylo třeba případně provádět ústní jednání s nutnou přítomností žalobce. Žalobce se však z vlastní vůle a přes předchozí poučení k samotnému nařízenému ústnímu jednání bez omluvy nedostavil, když byl o následcích nedostavení se bez omluvy poučen. Žalobce nadto ani v řízení před správním orgánem I. stupně ani v řízení před žalovaným další důkazy zpochybňující závěry správních orgánů nenavrhoval a projednání správního deliktu bez jeho přítomnosti taktéž nenamítal v odvolacím řízení. Za dané situace by tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce (i přes jeho faktické konání) nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť bylo možné o předmětné věci bezpochyby rozhodnout na základě podkladů obsažených ve správním spise. Postup správního orgánu I. stupně, který správní delikt projednal a rozhodl o tomto při ústním jednání, kterého se žalobce dobrovolně bez omluvy nezúčastnil, považuje soud za zcela správné a souladné s právními předpisy. Z toho důvodu soud vyhodnotil i tuto námitku žalobce jako nedůvodnou.

Podstata další žalobní námitky spočívá v tvrzení, že při rozhodování nedošlo k naplnění ani jedné z alternativních podmínek projednání správního deliktu uvedených v ustanovení § 125f odst. 4 silničního zákona. Dle žalobce mělo být v nyní řešeném případě řízení o přestupku odloženo v souladu s ustanovením § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť správní orgán I. stupně zjistil identitu řidiče vozidla, avšak zároveň zjistil, že tento v mezidobí zemřel. Soud předně poznamenává, že obdobnou námitku řešil zdejší soud již v rozhodnutí ze dne 17. 8. 2016, č. j. 62A 36/2015-30, s jehož závěry se soud ztotožňuje a nemá důvod se od těchto odchýlovat.

Dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích *správní orgán, aniž řízení zahájí, věc odloží, jestliže osoba podezřelá z přestupku zemřela před zahájením řízení.*

Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích *správní orgán věc dále odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*

Podle § 125f odst. 4 silničního zákona *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.* Možnost odložení věci v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích tedy dotčené ustanovení silničního zákona nepředpokládá.

Podle § 125h odst. 6 silničního zákona *neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.*

Soud má za to, že samotné tvrzení provozovatele vozidla (žalobce) v rámci podání vysvětlení spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, nezakládá skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě a může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním opravdu spáchala.

V daném případě však žádné takové okolnosti neindikoval a pana M. Z., kterého bez dalšího označil, nelze považovat za osobu podezřelou z přestupku. Žalobce, resp. jeho zmocněnec, pouze na výzvu správního orgánu I. stupně označil osobu pana M. Z., která, jak se následně zjistilo, nedlouho poté zemřela. Nic dalšího však žalobce netvrdil a ani nedokládal. Žalobce tedy nikterak nedoložil, že pan M. Z. jeho vozidlo v rozhodnou dobu mohl řídit (např. smlouvou nebo návrhy na výslech svědků), ale ani k této věci nic bližšího neuvedl (např. z jakého důvodu měl žalobcovo vozidlo k užívání či jaký měl vztah žalobce k dané osobě). Takový přístup žalobce zcela znevěrohodňuje jeho tvrzení o tom, že vozidlo měl v rozhodnou dobu v užívání právě pan M. Z. Za této situace pak nelze správním orgánům vytýkat, že na základě všech výše uvedených podkladů dospěly k závěru o spáchání předmětného správního deliktu žalobcem (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 181/2016-34).

K uvedenému soukromoprávnímu vztahu se vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, ve věci sp. zn. 3 As 7/2014 tak, že *„Podstatným pro posouzení této otázky je skutečnost, že stěžovatel je vlastníkem vozidla a z toho mu dle okolností plynou i další závazky soukromoprávního či veřejnoprávního charakteru. Vztah provozovatele vozidla a jiného uživatele je ryze soukromoprávní, jeho režim a obsah pak závisí na podmínkách dohody smluvních stran. Na přístupu stěžovatele jako vlastníka k věci samé poté záleží, v jaké právní formě, za jakých podmínek či zda vůbec přenechá svoji věc – automobil – užívání jiné osobě.*

Nepochybné je, že existuje i veřejný zájem na ochraně zákonných práv a povinností, které pro provozovatele vozidel vyplývají z norem veřejného práva. V řízení před žalovaným bylo prokázáno, že pod jménem stěžovatele a na jeho odpovědnost jsou v zákonných evidencích vedeny údaje o vlastnictví vozidla, nebo též o jeho technických vlastnostech; stěžovatel jako vlastník vozidla je např. povinen uzavřít pojistnou smlouvu podle § 3 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla.

Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při

provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.

Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

Z předloženého správního spisu vyplývá, že dne 8. 12. 2014 nařídil žalovaný ústní jednání v souladu s ustanovením § 49 správního řádu, o čemž žalobce informoval v předvolání, které mu bylo doručeno dne 3. 11. 2014. V rámci tohoto předvolání žalovaný žalobce vyrozuměl, že s ním vede správní řízení ve věci spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a rovněž o skutečnosti, že po provedeném ústním jednání před vydáním rozhodnutí bude žalobci dána možnost vyjádřit se k jeho podkladům a způsobům jejich zjištění, jakož i navrhnout jejich doplnění. Žalovaný zároveň žalobce informoval, že následně může být vydáno rozhodnutí ve věci samé. Jak bylo konstatováno již výše, žalobce však nijak nereagoval a na nařízené ústní jednání se bez omluvy nedostavil.

Dle názoru soudu, domníval-li se žalobce, že správní orgán I. stupně v tomto ohledu pochybil, nic mu nebránilo jeho závěry rozporovat již v rámci proběhlého správního řízení, případně v průběhu nařízeného ústního jednání. Zmocněnec žalobce však toto neučinil a proti napadenému rozhodnutí podal pouze blanketní odvolání, které ani přes výzvu prvostupňového orgánu nikterak nedoplnil. Veškeré námitky tak byly žalobcem uplatněny až následně v rámci podané žaloby. Procesní strategii žalobce, potažmo jeho zmocněnce, spočívající v jeho pasivitě po celou dobu správního řízení, zdejší soud považuje za účelovou a obstrukční sledující pouze jediný cíl, a to zdržet průběh správního řízení. Obdobné jednání již dříve ve své judikatuře hodnotil i Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“. Tento svůj názor dále Nejvyšší správní soud potvrdil i v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43.

Lze tedy uzavřít, že zmocněncem žalobce zvolená účelová a obstrukční strategie tak nepomáhá ochraně žalobcových práv a paradoxně působí spíše proti jeho zájmům.

Jak nadto uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, je mu z jeho úřední činnosti známo, že osoba pana M. Z. či jiných osob, které zemřely jen těsně po zjištění přestupkového jednání, jsou společností FLEET Control, s.r.o. (která zastupuje žalobce a další osoby, které se dopustí protiprávního jednání, a obstrukčními postupy se snaží vyhnout následkům a sankcím za toto jednání) opakovaně u vozidel různých provozovatelů označování jako řidiči vozidel, s nimiž byl spáchán přestupek po celé České republice. I zdejšímu soudu je známa činnost společnosti FLEET Control, s.r.o. a jméno pana M. Z. (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 7 As 181/2016-34, či rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40). Z uvedených rozhodnutí vyplývá, že dotyčný měl již od ledna 2014 zjištěnou rakovinu žaludku a od června 2014 byl na lůžku v domácím ošetřování a v rozhodné době byl již zcela odkázán na pomoc druhých. V předmětné době tedy žalobce nebyl způsobilý kamkoliv cestovat, natož řídit vozidlo a páchat dopravní přestupky, když jej do nemocnice vždy vozil někdo z rodiny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40: „(...) označení zesnulého pana Zachaře jako řidiče stěžovatelčina vozidla bylo účelovou a zjevnou procesní obstrukcí, nadto je nelze za daných okolností označit jinak než jako hyenismus. Pan Zachar přestupek nemohl spáchat a tvrzení stěžovatelky o tom, že hypoteticky mohla dokazování doplnit a tyto závěry vyvrátit jsou zjevně iluzorní a postrádají reálný základ. Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud podotýká, že nevěrohodnost stěžovatelčiny nevkusné obrany podtrhuje i fakt, že nevyužila možnosti své údajné důkazy o vině pana Zachaře předložit ani ve správním řízení, v němž byla opakovaně vyzvána k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, ani po celou dobu, co je věc projednávána před soudy (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46).“

Ani soud tedy neuvěřil žalobci, že by pan M. Z. měl jeho vozidlo v rozhodnou dobu v užívání a měl by tedy být odpovědný za přestupek, který byl s tímto vozidlem spáchán. Předně k tomu soud vedou shora uvedené skutečnosti obstrukčního charakteru (žalobce jako osobu přestupce označil osobu, která je jako údajný řidič vozidel „v přestupku“ označována opakovaně napříč celou Českou republikou) a dále to, že žalobce (vědom si pochybností žalovaného o věrohodnosti jeho tvrzení) neuvedl nic, čím by svoje tvrzení prokázal. Tvrzení žalobce o tom, že vozidlo v rozhodné době měl v užívání jím oznámený řidič, považuje soud v kontextu procesního postupu žalobce ve správním řízení i v řízení před soudem, v kontextu dostupnosti údajů tvrzeného řidiče volně na internetu a konečně v kontextu obstrukčních praktik zástupců žalobce ve správním řízení a v řízení před soudem a osob s nimi spojených za naprosto nevěrohodné a neshledal ani uvedenou námitku důvodnou.

Na danou situaci tedy nelze navzdory přesvědčení žalobce aplikovat ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, dle něhož je správní orgán povinen věc odložit, zemřela-li osoba podezřelá z přestupku před zahájením řízení, jak tvrdí žalobce, nýbrž skutečně ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích tak, jak tomu bylo v posuzovaném případě. Lze tedy uzavřít, že správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

**V.
Závěr a náklady řízení**

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. 1. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu